

Вестникът на природата

Месецът на очакване зимата

Отъ 21 ноември
до 20 декември

Трети месецъ
на есенята

ПЪРВА ТЕЛЕГРАМА

Въ гората е все така глухо и пусто. Напустнаха я и вранитѣ, които вече на голѣми ята обикалятъ край селата и градоветѣ да си дирятъ храна. Само горскиятъ заякъ отвреме на време прошумява между опадала шума.

Всичко очаква зимата, а тя сякашъ не бърза. Все още е топло, все още слънцето се усмихва весело отъ небето. Но никои не се лъже: зимата вече иде. Вали непрекъснато дъждъ, който често се превръща въ снѣгъ. Валиятъ голѣми влажни снѣжинки, които се топятъ, щомъ се допратъ до земята.

Нешастната катеричка

Седи си една катеричка на бѣра въ гората. Съ заднитѣ си лапи се държи за клонъ, а въ преднитѣ ѝ шишарка. Грize. Но, изведнажъ, шишарката се изплъзна изъ лапитѣ ѝ и падна на земята. Стана ѝ на катеричката жалъ за шишарката. Изкрещъ, разсърди се и отъ клонче на клонче — слѣзна долу.

По земята: скокъ-подскокъ, скокъ-подскокъ — съ заднитѣ си лапи се подхвърли, опрѣ се на преднитѣ — скокъ-подскокъ. Но, изведнажъ се спрѣ: между купчина храсти се мърка черна козина, блестятъ две остри очи...

Забрави катеричката шишарката. Подскоки на първото дърво и се закатери нагоре по стѣблото. А изъ храститѣ излѣзе златка и се спусна следъ нея. Закатери се бързо по стѣблото. Катеричката е вече на върха

на дървото. Златката следъ нея, катеричката — скокъ! — на друго дърво. Златката събра на кълбо цѣлото си тѣсно, като на змия тѣло, гърба ѝ се изви като джга и сжицъ подскоки на другото дърво. Катеричката бѣга по стѣблото, златката следъ нея. Катеричката достигна върха — по-нагоре нѣма нажда и дървета наблизо нѣма. Златка я на тига...

Отъ клонче на клонче катеричката започна да се спуска надолу. Златката следъ нея. Скокъ-скокъ-скокъ — достига последния клонъ. Отдолу земята, отгоре — златката. Нѣма време за изборъ: скокъ на земята и бързо къмъ друго дърво. Но на земята катеричката не може да се мѣри съ златката. Съ три скока я настигна, събори я, и я захпа съ остритѣ си зъби за гърлото. Нешастната катеричка!..

ВТОРА ТЕЛЕГРАМА

Времето изведнажъ омокна, зѣтърѣтъ утихна и отъ смраченото небе се посипаха влажни снѣжинки.

Първи снѣгъ.

Гората съвсемъ утихна и само за нѣколко часа цѣла се преобрази. Дърветата намѣтаха бѣла премѣна, бороветѣ нависнаха натрупани съ снѣгъ.

Тлъстиятъ язовецъ сърдито рѣмжи и бавно се промѣква въ дупката си. Той е недоволенъ: влажно и кално е въ гората. Време е вече да се скрие по-дълбоко въ земята — въ сухото, чисто пѣсьчно леговище трѣбва вече да спи.

А снѣгътъ все вали и вали... Гората, полето, друмищата... всичко се покрива съ снѣгъ.

Зимата настъпва...

Хитроститѣ на заяка

Презъ нощта единъ заякъ се промѣква въ овошната градина. Изгрiza кората на две ябълкови дръвчета — тя е много сладка. На главата му пада снѣгъ, а той не обръща внимание: грize и дѣвче. грize и дѣвче. По едно време пропѣва пѣтелъ — единъ, два, три пѣти. Куче залая.

Сетна се закѣтъ: трѣбва да се бѣга въ гората, додето людетѣ не сж станали. Навсѣкжде бѣло — сивата му козина се вижда далечъ.

А презъ нощта бѣше падналъ първиятъ есененъ снѣгъ. Бѣга заякътъ, а краката му се отпечатватъ по снѣга. Отъ заднитѣ му дълги крака оставатъ продълговати следи, а отъ кѣситѣ предни — кргли. И така ясно личатъ въ мекия снѣгъ — всѣки нокътъ, всѣка вдлъбнатинка се виждатъ.

Бѣга заякътъ презъ полето, изъ гората, а следитѣ се ниятъ следъ него. Искра му се да се скрие подъ нѣкой храстъ и да по-